

1. Sugestii pentru camera interioară

În timpul unei conferințe, un frate și-a mărturisit în mod sincer neglijența în ceea ce privește rugăciunea și a cerut niște sugestii cu privire la cea mai bună modalitate de a petrece un timp de calitate în Camera interioară. Acesta a avut posibilitatea, mai târziu, să declare că ochii lui au fost deschiși ca să vadă că, într-adevăr, Dumnezeu chiar îi dădea har ca să împlinească tot ce cere El de la noi. În timpul conferinței, nu a putut fi oferit niciun răspuns. Poate că următoarele gânduri ar putea fi de folos:

1. Atunci când intri în Camera interioară, lasă ca primul pas să fie acela de *a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru dragostea nespus de mare care te cheamă să vii la El*, ca să stai de vorbă cu El în mod liber. Dacă inima ta este rece și moartă, adu-ți aminte de un lucru: credința nu este o chestiune ce ține de sentimente, ci, mai întâi de toate, de voință. Înălță-ți inima către Dumnezeu și mulțumește-I pentru siguranța pe care o ai, siguranța faptului că El te privește și te binecuvântează. Printr-un astfel de act de credință, Îl vei onora și îți vei abate sufletul de la preocuparea față de sine. Gândește-te, de asemenea, la harul glorios al Domnului Isus, care este dispus să te învețe să te rogi și să îți dea și voința ca să faci lucrul acesta. De asemenea, gândește-te la Duhul Sfânt care a fost dat cu scopul ca să poți striga „Ava, Tată” în inima ta și ca să te ajute în slăbiciunea ta în ce privește rugăciune. Cinci minute petrecute astfel îți vor întări credința pentru lucrarea din Camera interioară. Încă o dată spun – începe cu un act de mulțumire și slăvește-L pe Dumnezeu pentru Camera interioară și pentru promisiunea binecuvântării ei.

2. Trebuie să te pregătești pentru rugăciune *printr-un studiu biblic însoțit de rugăciune*. Cauza principală pentru care această Camera interioară nu este așa de atractivă este faptul că oamenii nu știu cum să se roage. Cuvintele lor se epuizează curând și nu știu ce să mai zică. Asta pentru că ei uită că rugăciunea nu este un monolog, unde totul vine doar dintr-o parte, ci este un dialog în care copilul lui Dumnezeu ascultă ceea ce are Tatăl de spus, răspunsul Lui și apoi cere lucrurile de care are nevoie.

Citește acum câteva versete din Biblie. Nu te preocupa de dificultățile care ar putea fi acolo. Te poți gândi la ele mai târziu; păstrează și aplică

cea ce înțelegi și cere Tatălui să transforme Cuvântul în lumină și putere pentru inima ta. Astfel, vei avea destul material pentru rugăciune din Cuvântul rostit de Tatăl pentru tine; de asemenea, vei avea libertatea de a cere lucrurile de care ai nevoie. Mergi pe această cale și Camera interioară va deveni, după un timp, nu un loc în care să oftezi și să te lupti, ci un loc de părtășie vie cu Tatăl Ceresc. Studiul Scripturii, însoțit de rugăciune, este indispensabil pentru o rugăciune plină de putere.

3. *Atunci când ai primit Cuvântul în inima ta, îndreaptă-te spre rugăciune.* Dar să nu o faci în grabă sau în mod necugetat, ca și cum ai ști destul de bine cum să te rogi. Rugăciunea făcută prin propria putere nu aduce nicio binecuvântare. Ia-ți timp ca să te prezinți înaintea lui Dumnezeu cu reverență și în tăcere. Adu-ți aminte de măreția, sfințenia și dragostea Sa. Gândește-te ce anume îți dorești să ceri de la El. Nu te mulțumi cu a cere același lucru în fiecare zi. Niciun copil nu continuă să spună același lucru tatălui său pământesc zi după zi.

Conversația cu Tatăl este împodobită de nevoile zilnice. Fă ca rugăciunea ta să fie ceva precis, izvorâtă fie din Cuvântul pe care l-ai citit, fie din nevoile reale ale sufletului. Fă ca rugăciunea ta să fie așa de clară, încât să poți spune, după ce ai terminat: „Știu ce l-am cerut Tatălui și aștept un răspuns.” Este o idee bună ca, uneori, să iei o hârtie și să scrii pentru ce anume vrei să te rogi. Poți să păstrezi hârtia timp de o săptămână sau mai multe săptămâni și să repeți acele cereri până se ivesc alte nevoi.

4. Tot ce a fost spus este cu privire la propriile tale nevoi. Dar știi, de asemenea, că *noi ne putem ruga astfel, încât să ajutăm pe alții aflați în nevoi.* Un mare motiv pentru care rugăciunea din Camera interioară nu ne aduce mai multă bucurie și mai multă binecuvântare este faptul că ea este prea egoistă, iar egoismul înseamnă moartea rugăciunii.

Adu-ți aminte de familia ta, de congregația ta, de interesele acesteia; de zona unde locuiești și de biserica pe care o frecventezi. Să ai o inimă cuprinzătoare și preocupă-te de misiuni și de biserica din întreaga lume. Să devii un mijlocitor și vei experimenta binecuvântarea rugăciunii pe măsură ce vei vedea că Dumnezeu te folosește pentru a împărtăși binecuvântarea Lui cu alții, prin rugăciune. Vei începe să simți că există ceva pentru care merită să trăiești, atunci când descoperi că tu ai să-I spui ceva lui Dumnezeu și că El, din ceruri, va face lucruri ca răspuns la rugăciunile tale. Altfel, ele nu ar fi avut loc.

Un copil poate cere tatălui său pâine. Un fiu adult vorbește cu tatăl său despre toate lucrurile legate de interesele și scopurile tatălui său. Un copil slab al lui Dumnezeu se roagă doar pentru el; un om matur în Cristos înțelege cum să se adreseze lui Dumnezeu cu privire la ce trebuie să aibă loc în Împărăție. Lasă ca lista ta de rugăciune să poarte numele acelora pentru care te rogi – păstorul tău și alți păstori, precum și diferitele misiuni în care ești implicat. Astfel, Camera interioară chiar va deveni o minune a bunătății lui Dumnezeu și un izvor de mare bucurie. Ea va deveni cel mai binecuvântat loc de pe pământ. Este un lucru minunat de spus, dar este simplul adevăr. Dumnezeu o va transforma într-un Betel unde îngerii Lui urcă și coboară și unde tu strigi: „Domnul va fi Dumnezeul meu.” De asemenea, ea va fi un Peniel, unde vei vedea fața Domnului, ca un prinț al lui Dumnezeu, ca unul care s-a luptat cu îngerul și a biruit.

5. Nu uita *legătura strânsă dintre Camera interioară și lumea exterioară*. Atitudinea din Camera interioară trebuie să rămână în noi toată ziua. Scopul Camerei interioare este să ne unească cu Dumnezeu, pentru ca astfel El să rămână cu noi. Păcatul, nechibzuința, supunerea față de carne sau față de lume nu ne fac vrednici de Camera interioară și ne umbresc sufletul. Dacă te-ai poticnit sau dacă ai căzut, întoarce-te în Camera interioară, și primul lucru pe care trebuie să îl faci este acela de a apela la sângele lui Isus ca să fii curățit. Nu te opri până când, prin mărturisire, nu te pocăiești și lași deoparte păcatul. Lasă ca sângele prețios să îți dea cu adevărat acea libertate nouă de a te apropia de Dumnezeu. Adu-ți aminte că rădăcinile vieții tale din Camera interioară trec dincolo de trup și suflet, manifestându-se în acțiunile pe care le faci. Fie ca „ascultarea credinței”, prin care te rogi în secret, să te călăuzească mereu. Camera interioară este menită să lege omul de Dumnezeu, să îi ofere putere de la Dumnezeu, să îl învrednicească să trăiască doar pentru Dumnezeu. Lui Dumnezeu trebuie să Îi mulțumim pentru Camera interioară și pentru viața binecuvântată pe care El ne permite să o experimentăm și să o hrănim.

2. Timpul

Timpul nu a existat înainte de crearea lumii. Dumnezeu a trăit în eternitate într-un fel pe care de-abia îl putem înțelege. Odată cu creația, timpul a început și totul a fost supus puterii lui. Dumnezeu a pus toate ființele vii sub o lege a unei creșteri lente. Gândește-te cât durează ca un copil să devină adult, atât la nivelul trupului, cât și la nivelul minții. Într-un fel, de răbdare și perseverență depinde totul: învățarea, înțelepciunea, acțiunile, meseria și politica. Toate acestea au nevoie de timp. Același lucru se poate spune și despre credință. Nu poate exista nicio conversație cu Dumnezeu, nicio partășie între rai și pământ, nicio putere pentru mântuirea sufletelor altora, *dacă nu dedicăm mult timp*. Așa cum este nevoie ca un copil să mănânce timp de mulți ani și să învețe în fiecare zi, tot așa o viață de har depinde total de timpul pe care oamenii sunt dispuși să îl dedice pentru aceasta, zi de zi.

Predicatorul este rânduit de Dumnezeu să dea învățătură și să îi ajute pe cei care sunt implicați în activități obișnuite, să găsească timp și să îl folosească așa cum trebuie pentru a-și întreține viața spirituală. Predicatorul poate face asta doar dacă el însuși are o experiență vie a unei vieți de rugăciune. Chemarea lui cea mai de seamă nu este predicarea, vorbirea sau vizitele făcute enoriașilor, ci este aceea de *a cultiva în fiecare zi viața lui Dumnezeu și de a fi un martor a ceea ce Dumnezeu îl învață și împlinește în el*.

Nu tot așa a fost și cu Domnul Isus? De ce a trebuit El să petreacă întreaga noapte în rugăciune către Dumnezeu, dacă El nu a avut păcat? *Pentru că viața divină a trebuit să fie întărită prin comuniunea cu Tatăl Său*. Experiența unei vieți în care El a dedicat timp pentru partășia cu Dumnezeu l-a dat posibilitatea de a împărtăși viața aceasta cu noi.

Oh, de-ar înțelege fiecare slujitor că a primit un timp din partea lui Dumnezeu de care e responsabil! *Ca să poți avea partășie cu Dumnezeu, trebuie să îi dedici ce e mai bun din timpul tău*. Fără lucrul acesta, predicarea și lucrarea ta vor avea puțină putere. Aici pe pământ eu s-ar putea să îmi dedic timpul banilor și învățării pe care o pot primi în schimbul lor. Predicatorul poate să își ofere timpul în schimbul puterii divine, pentru ca binecuvântarea spirituală din ceruri să fie obținută. Doar lucrul acesta îl face să fie un om al lui Dumnezeu și îl asigură de faptul că predicarea lui va fi o demonstrare a Duhului și a puterii.

3. Exemplul lui Pavel

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos.”

(1 Corinteni 11:1)

1. Pavel a fost un slujitor care s-a rugat mult pentru congregația sa – să citim cuvintele sale cu rugăciune și în liniște, ca să putem auzi glasul duhului.

„Zi și noapte Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre... Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult... ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Cristos” (1 Tesaloniceni 3:10-13).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin...”

(1 Tesaloniceni 5:23).

Câtă hrană la care să putem medita!

„Și Însuși Domnul nostru Isus Cristos... să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!” (2 Tesaloniceni 2:16-17).

„... Vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele și cer totdeauna... să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră...” (Romani 1:9-11).

„Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru israeliți, este să fie mântuiți” (Romani 10:1).

„... Nu încetez să... vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui... ca să pricepeți... care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui...” (Efeseni 1:16-19).

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei sale, să vă întărească în putere, prin duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste... să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:14-19).

„În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie... mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință... pentru ca să fiți curați... plini de roada dreptății” (Filipeni 1:4-11).

„Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate nevoile voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos” (Filipeni 4:19).

„... Noi... nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voci Lui... întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui” (Coloseni 1:9-11).

„Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi... pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste...” (Coloseni 2: 1-2).

Ce studiu minunat cu privire la Camera interioară, merit să ne învețe că rugăciunea necurmată era o mare parte din lucrarea lui Pavel pentru Evanghelie. Putem vedea scopul înalt pe care și l-a propus în lucrarea lui pentru credincioși și dragostea altruistă și tandră de care a dat dovadă atunci când se gândea la biserică și la nevoile ei. Să-I cerem lui Dumnezeu să ne aducă pe fiecare dintre noi, și pe toți slujitorii Cuvântului Său, la o viață în care rugăciunea să fie fluxul ei natural și sănătos. Va trebui să ne întoarcem mereu și mereu la aceste pagini dacă vrem cu adevărat să fim aduși de Duhul Sfânt la acea viață apostolică pe care Dumnezeu ne-a oferit-o ca exemplu.

2. *Pavel a fost un slujitor care i-a cerut congregației să se roage mult. Citește din nou cu atenție și cu rugăciune:*

„Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Cristos și pentru dragostea duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudeea...” (Romani 15:30-31).

„...ne punem încrederea... în Dumnezeu, care... ne va mai izbăvi încă. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre...” (2 Corinteni 1:9-11).

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscută cu îndrăzneală taina evangheliei... să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6:18-20).

„Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Cristos” (Filipeni 1:19).

„Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt ca să putem

vesti taina lui Cristos... ca s-o fac cunoscută așa cum trebuie să vorbesc despre ea" (Coloseni 4:2-4).

„În final, fraților, *rugăți-vă pentru noi* ca Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit, cum este la voi." (2 Tesaloniceni 3:1).

Iată ce perspectivă profundă avea Pavel în ceea ce privește unitatea Trupului lui Cristos, și a relației dintre membrii! Doar atunci când permitem Duhului Sfânt să lucreze cu putere în noi, El ne va descoperi acest adevăr, și doar apoi noi vom avea această perspectivă. Ce imagine ne oferă el cu privire la puterea vieții spirituale a acestor creștini! Acesta a recunoscut că la Roma, Corint, Efes, Colose și Filipi existau bărbați și femei gata să se roage pentru el, iar rugăciunea lor avea putere și putea intra în contact cu cerul. Ce lecție este aceasta pentru toți slujitorii, o lecție care să îi facă să se întrebe dacă într-adevăr apreciază ei unitatea Trupului la adevărata ei valoare; dacă se străduiesc să formeze oameni care să mijlocească; și dacă într-adevăr înțeleg ei că Pavel avea acea încredere fiindcă el însuși avea putere în rugăciune pentru congregație! Să luăm aminte la această lecție și să îi cerem lui Dumnezeu ca adunările, împreună cu slujitorii, să crească în har în rugăciune, astfel încât slujirea și trăirea lor creștină să poată dovedi că Duhul rugăciunii este Cel care îi conduce. Atunci putem fi încrezători că Dumnezeu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El.

4. Slujitori ai Duhului

Ce înseamnă expresia: „Slujitorul Evangheliei este slujitor al Duhului” (vezi 2 Corinteni 3:6-8)? Înseamnă:

1. *Că predicatorul este pe deplin sub puterea și controlul Duhului, ca să poată fi condus și folosit după cum dorește Duhul.*

2. *Mulți se roagă pentru Duhul Sfânt pentru ca ei să se poată folosi de El și de puterea Lui în lucrarea lor. Lucrul acesta este cu siguranță greșit. El este Cel care trebuie să se folosească de tine. Relația ta față de El trebuie să fie una de dependență profundă și de supunere totală. Duhul trebuie să te aibă sub puterea Lui, pe deplin, întotdeauna și în toate lucrurile.*

3. Sunt mulți care cred că ei trebuie doar să predice Cuvântul și că Duhul va face acel Cuvânt roditor. Ei nu înțeleg că *în și prin predicator, Duhul va duce Cuvântul la inimă*. Nu trebuie să fiu mulțumit cu a mă ruga lui Dumnezeu să binecuvinteze, prin lucrarea Duhului Său, Cuvântul pe care îl predic. Domnul vrea ca să fiu umplut de Duhul Sfânt; doar atunci voi vorbi bine și predicarea mea va fi modalitatea prin care se vor manifesta Duhul și puterea.

4. Vedem lucrul acesta în ziua de Rusalii. Ei au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească, iar vorbirea lor a fost cu putere, prin Duhul Sfânt care era în ei.

5. Învățăm, așadar, cum ar trebui să fie relația slujitorului față de Duhul. El trebuie să creadă cu tărie că Duhul este în el, că Duhul îl învață în viața de zi cu zi și că El îl va învrednici să Îl arate pe Domnul Isus în predicarea și în vorbirea sa; el trebuie să trăiască în rugăciune necurmată, astfel încât să poată fi susținut și întărit prin puterea Duhului.

6. Atunci când Domnul le-a promis apostolilor că vor primi putere când Duhul Sfânt se va coborî peste ei și când le-a poruncit să Îl aștepte, era ca și cum le-ar fi spus: „Să nu îndrăzniți să predicați fără această putere! Aceasta este pregătirea indispensabilă a lucrării voastre. Totul depinde de ea.”

7. Deci, care este lecția pe care o putem învăța din expresia „slujitori ai Duhului”? Din nefericire, puțin am înțeles-o! Cât de puțin am trăit-o! Cât de puțin am experimentat puterea Duhului Sfânt! Atunci ce trebuie să facem? Trebuie să existe o mărturisire reală a vinovăției, a faptului că L-am întristat mereu pentru că nu am trăit zilnic ca slujitori ai Săi; și, totodată, trebuie să existe o supunere ca de copil față de călăuzirea Lui, cu încrederea că Domnul va face o schimbare în noi. Mai mult decât atât, trebuie să existe o părtășie zilnică cu Domnul Isus prin rugăciune necurmată. El va revărsa Duhul Sfânt, ca pe niște râuri de apă vie.

5. Cuvântul și rugăciunea

Puțin Cuvânt și puțină rugăciune înseamnă moartea vieții spirituale. Cuvânt mult cu rugăciune puțină înseamnă o viață bolnăvicioasă. Multă rugăciune cu puțin Cuvânt ne dă mai multă viață, însă una nestatornică. O măsură plină de Cuvânt și de rugăciune în fiecare zi înseamnă o viață sănătoasă și plină de putere. Gândește-te la Domnul Isus. În toată viața Lui, El a prețuit Cuvântul în inima Lui. În timpul ispitirii din pustie și în orice ocazie care s-a ivit, până în momentul în care a strigat pe cruce: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, El a arătat că inima Lui era plină de Cuvântul lui Dumnezeu. El a arătat două lucruri prin viața Lui de rugăciune. În primul rând, Cuvântul ne oferă material pentru rugăciune și ne încurajează să așteptăm totul din partea lui Dumnezeu. În al doilea rând, doar prin rugăciune putem trăi o viață în care fiecare cuvânt al lui Dumnezeu să fie împlinit în noi.

Așadar, cum putem să ajungem în acest punct, astfel încât rugăciunea și Cuvântul să aibă drept asupra noastră? Nu există decât un singur răspuns. Viețile noastre trebuie transformate pe deplin. Trebuie să avem o viață nouă, sănătoasă și cerească în care foamea după Cuvântul lui Dumnezeu și setea după Dumnezeu să fie exprimate în rugăciune tot la fel de natural ca și nevoile vieții noastre pământești. Orice manifestare a puterii cărnii din noi și orice slăbiciune a vieții noastre spirituale trebuie să ne aducă la convingerea că Dumnezeu, prin lucrarea plină de putere a Duhului Sfânt, va crea o viață nouă și puternică în noi. Oh, de am înțelege că Duhul Sfânt este, în esență, Duhul Cuvântului și Duhul rugăciunii. El va face Cuvântul să se transforme în bucurie și în lumină pentru sufletele noastre și, de asemenea, ne va ajuta în rugăciune, ca să putem cunoaște gândul și voia lui Dumnezeu, iar această voie a Lui să devină plăcerea noastră. Dacă noi, ca slujitori, dorim să explicăm lucrurile acestea și să instruim poporul lui Dumnezeu pentru moștenirea pregătită, atunci trebuie să ne supunem călăuzirii Duhului Sfânt. Trebuie, prin credință în ceea ce va face El pentru noi, să ne însușim viața cerească a lui Cristos așa cum a trăit-o El pe acest pământ, așteptându-ne ca, într-o anumită măsură, Duhul care L-a umplut pe El de Cuvânt și rugăciune să îndeplinească această lucrare și în noi.

Da, să credem că Duhul care este în noi este Duhul Domnului Isus și că El este în noi ca să ne facă cu adevărat părtași la viața Lui. De credem acest lucru cu tărie, și dacă ne lipim inima de el, atunci va avea loc o schimbare așa cum nu ne-am gândit vreodată în relația noastră cu rugăciunea și Cuvântul. Crede cu tărie lucrul acesta și așteaptă-l!

6. Predicarea și rugăciunea

Suntem familiarizați cu imaginea văii cu oase uscate. Știm că Domnul i-a spus profetului: „Prorocește despre oasele acestea și spune-le: «Iată că voi face să intre în voi un duh și veți învia!»” (Ezechiel 37:4-5). Și știm că atunci când el a făcut lucrul acesta, s-a auzit un zgomot și oasele s-au lipit unele de altele, au fost acoperite de carne și apoi de piele – dar nu aveau suflare. Prorocia față de aceste oase – rostirea cuvântului lui Dumnezeu – a avut o influență puternică. Era începutul unei minuni mărețe care era pe punctul de a avea loc; iată că apare o armată de oameni noi. Era începutul lucrării vieții în ei, dar încă nu exista duh.

Atunci de ce Domnul i-a spus profetului: „Prorocește și vorbește duhului! Prorocește, fiul omului, și zi duhului: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învie!»” (v. 9)? Atunci când profetul a făcut asta, Duhul a venit peste acele oase; ele au căpătat viață și s-au ridicat pe picioare, formând o armată foarte mare. Prorocia față de oase, care este *predicarea*, a săvârșit o mare lucrare. Iată niște trupuri noi, frumoase. Dar prorocia față de Duhul, „Duhule, vino!”, care este *rugăciunea*, a săvârșit un lucru și mai minunat. Puterea Duhului a fost descoperită prin intermediul rugăciunii.

Nu este lucrarea slujitorilor noștri în mare parte prorocia față de oase uscate, atunci când se fac cunoscute promisiunile lui Dumnezeu? Câteodată, aceasta are niște rezultate mărețe. Tot ce ține de evlavie este adus la desăvârșire; o congregație neglijentă devine constantă și devotată, dar rămâne, în mare parte, acest adevăr: „Nu este viață în ei.” Predicarea trebuie urmată de rugăciune. Predicatorul trebuie să ajungă să vadă că

predicarea lui nu are putere de a aduce o viață nouă până când el nu începe să dedice timp rugăciunii. Potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, predicatorul se luptă, se trudește și stăruiește în rugăciune, și nu se oprește până când Dumnezeu nu revarsă Duhul cu mare putere.

Nu simțiți că ar trebui să aibă loc o schimbare în lucrarea noastră? Trebuie să învățăm de la Petru să stăruim în rugăciune, în slujirea noastră cu Cuvântul. Trebuie să fim plini de zel atât în predicare, cât și în rugăciune. Trebuie să ne rugăm necurmat ca și Pavel, cu toată puterea noastră. Pentru rugăciunea: „Duhule, suflă peste morții aceștia!”, răspunsul este sigur.

7. Cu inima întreagă

Experiența ne învață că, dacă cineva este implicat într-o anumită lucrare și nu o face cu toată inima, rareori va avea izbândă. Gândește-te doar la un student, sau la profesorul lui, la un om de afaceri sau la un luptător. Cel care nu se dedică din toată inima chemării lui e puțin probabil că va avea succes. Lucrul acesta este mai mult decât adevărat în domeniul credinței, în datoria sfântă și înaltă de a comunica cu Dumnezeu prin rugăciune și în a fi întotdeauna plăcut Lui. De aceea spune Dumnezeu într-un mod așa de mișcător: „Mă veți căuta și Mă veți găsi *dacă mă veți căuta cu toată inima*” (Ieremia 29:13).

Mai mulți slujitori de-ai lui Dumnezeu au spus: „Te caut din toată inima.” Te-ai gândit vreodată cât de mulți sunt creștini care în mod evident nu Îl caută pe Dumnezeu cu toată inima? Când se luptau cu păcatul, ei păreau că Îl caută pe Dumnezeu cu toată inima. Știau că au fost iertați – se putea vedea din viețile lor că erau oameni religioși. Dar nimeni nu se gândea: „Acest om s-a predat din toată inima lui Dumnezeu cu scopul de a-L urma și de a-I sluji cu viața sa.”

Ce se poate spune despre tine? Ce spune inima ta? Deși tu, ca slujitor, de exemplu, te-ai dăruit cu toată inima ca să îți împlinești slujba cu credincioșie și zel, oare nu te gândești în felul următor: „Mă tem, sau mai degrabă sunt convins, că viața mea nesatisfăcătoare de rugăciune

se datorează faptului că nu am trăit cu inima predată în întregime, renunțând la tot ce mi-ar putea împiedica părtășia cu Dumnezeu”? Iată o întrebare profundă și importantă de luat în considerare în Camera interioară și de răspuns la ea înaintea lui Dumnezeu! Cât de important este să ajungi la un răspuns clar și să îl comunicii lui Dumnezeu! Lipsa de rugăciune nu poate fi biruită ca un lucru izolat. Ea se află în strânsă relație cu starea inimii. Adevărata rugăciune depinde de o inimă neîmpărțită.

Însă eu nu pot să îmi ofer acea inimă neîmpărțită care mă poate face să spun: „Îl caut pe Dumnezeu *din toată inima mea.*” Nu, lucrul acesta este imposibil pentru tine, dar Dumnezeu e Cel care ți-o va da. „Le voi da o inimă ca să se teamă de Mine.” „Voi scrie legea Mea (ca putere a vieții) pe inimile lor.” Astfel de promisiuni ajută la stârnirea dorinței. Indiferent cât de slabă ar fi dorința, dacă există o hotărâre sinceră de a ne lupta pentru ceea ce Dumnezeu vrea să ne dea, atunci El va lucra în inimile noastre, astfel încât să ne dea și voința, și înfăptuirea. Mărețta lucrare a Duhului Sfânt în noi este cea care ne face să dorim și care ne dă putere ca să Îl căutăm pe Dumnezeu cu toată inima. Ar trebui să ni se umple fața de rușine pentru că ne dăruim lucrurilor pământești cu toată inima și puterea noastră, dar, când vine vorba de părtășia cu gloriosul nostru Dumnezeu, nu prea ne deranjează faptul că nu-L căutăm cu toată inima.

8. „Urmați-mă”

Domnul nu a spus aceste cuvinte tuturor celor care au crezut în El sau care au sperat să fie binecuvântați de El, ci celor pe care El avea să îi facă pescari de oameni. El a spus asta nu doar la prima chemare făcută apostolilor, ci și mai târziu, lui Petru: „de acum încolo vei fi pescar de oameni.” Arta sfântă de a câștiga suflete, de a le iubi și de a le salva, poate fi învățată doar prin părtășia strânsă și stăruitoare cu Cristos. Ce lecție frumoasă pentru slujitorii creștini! Această părtășie a fost privilegiul cel mai mare și deosebit al ucenicilor Lui. Domnul i-a ales pentru ca ei să fie întotdeauna cu și lângă El. Citim despre alegerea celor doisprezece

în Marcu 3:14 : „A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă *cu Sine* și să-i trimită să propovăduiască.” Tot așa a spus Domnul și în ultima noapte: „Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost *cu Mine* de la început” (Ioan 15:27).

Lucrul acesta a fost observat de cei din afară. De exemplu, femeia care i-a vorbit lui Petru: „Și omul acesta a fost *cu El*.” Tot așa, în Sinedriu: „au priceput că (ei) fuseseră *cu Isus*.” Caracteristica principală și calificarea indispensabilă pentru cel care vrea să fie martor al lui Cristos este faptul de a fi cu El. Părtașia continuă cu Cristos este unica școală pentru pregătirea slujitorilor Duhului Sfânt. Ce lecție minunată pentru toți slujitorii! Doar cel care Îl urmează din toată inima pe Domnul, ca și Caleb, va avea puterea să învețe pe alții arta de a-L urma pe Cristos. Dar ce har nespus că Însuși Domnul Isus ne învață, pentru ca apoi alții să poată învăța de la noi. Atunci putem și noi spune, împreună cu Pavel, convertiților noștri: „Voi ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului.” „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos.”

Nu există niciun alt învățător care să se implice așa de mult în instruirea ucenicilor așa cum se va implica Domnul Isus pentru noi, cei care predicăm Cuvântul Său. El nu va cruța nicio durere; nicio perioadă de timp nu va fi prea prețioasă sau prea lungă pentru El. Datorită dragostei care L-a adus la cruce, El va fi aproape de noi, va vorbi cu noi, ne va modela, ne va sfinți și ne va învrednici pentru slujirea Lui. Mai îndrăznim să ne plângem că este prea mult pentru noi să petrecem atâta timp în rugăciune? Să nu ne dedicăm noi oare cu totul dragostei care a renunțat la tot pentru noi? Să nu considerăm noi drept cea mai mare bucurie faptul de a avea părtașie zilnică cu El? Oh, voi toți care tânjiți după binecuvântare în slujirea voastră: El vă cheamă să fiți cu El! Să fie aceasta cea mai mare bucurie a vieții voastre; și va fi cea mai sigură pregătire pentru binecuvântare în slujire. Oh, Doamne, atrage-mă, ajută-mă, ține-mă aproape și învață-mă cum să trăiesc zilnic în părtașie cu Tine, prin credință.

9. Sfânta Treime

1. Dumnezeu este un izvor din care ies necurmat dragoste curată și binecuvântare.

2. Cristos este rezervorul care este deschis pentru noi și în care plinătatea lui Dumnezeu s-a manifestat în mod vizibil ca har.

3. Duhul Sfânt este râul de apă vie care curge de sub tronul lui Dumnezeu și al Mielului.

4. Cei răscumpărați, copiii credincioși ai lui Dumnezeu, sunt canale prin care dragostea Tatălui, harul lui Cristos și lucrarea plină de putere a Duhului Sfânt sunt aduse pe pământ ca să fie transmise altora.

5. Ce imagine căpătăm aici despre parteneriatul minunat în care ne aduce Dumnezeu, făcându-ne distribuitori ai harului Său! Rugăciunea făcută în principal pentru noi este doar începutul vieții de rugăciune. Gloria rugăciunii constă în faptul că avem putere, ca mijlocitori, de a aduce harul lui Cristos și lucrarea energizantă a Duhului peste acele suflete care încă sunt în întuneric.

6. Când canalul este mai strâns conectat cu rezervorul, atunci cu siguranță apa va curge nestingherit prin el. Cu siguranță, viețile noastre vor fi mai fericite și mai puternice atunci când suntem mai preocupați în rugăciune de plinătatea lui Cristos și de Duhul care provine de la El, și când rămânem fermi în părtășia cu El. Însă, aceasta nu este decât o pregătire pentru realitate. Cu cât ne dăruim mai mult părtășiei și comunicării cu Dumnezeu Trinitar, cu atât mai repede vom primi curajul și abilitatea de a ne ruga cerând binecuvântare peste sufletele noastre, peste slujitori și peste Biserica din jurul nostru.

7. Ești tu cu adevărat un canal care este întotdeauna deschis pentru ca apa să poată curge, prin tine, spre cei însetați aflați pe pământ uscat? Te-ai dăruit tu fără rezerve lui Dumnezeu ca să devii un purtător al lucrărilor energizante ale Duhului Sfânt?

8. Nu cumva ai experimentat așa de puțin din puterea rugăciunii pentru că te-ai gândit doar la tine în rugăciunile tale? Înțelege că viața nouă de rugăciune în care ai intrat în Domnul Isus poate fi susținută și întărită doar prin mijlocirea prin care lupți pentru sufletele din jurul tău, pentru ca ele să Îl poată cunoaște pe Dumnezeu. Oh, meditează la

aceasta: Dumnezeu e un izvor necurmat de dragoste și binecuvântare, iar eu, copilul Său, un canal viu prin care zilnic Duhul și viața pot fi aduse pe pământ!

10. Viața și rugăciunea

Viața noastră are o mare influență asupra rugăciunii noastre, la fel cum și rugăciunea ne influențează viața. Viața întreagă a omului este o rugăciune continuă la adresa naturii sau a lumii, pentru a-și împlini nevoile și pentru a cunoaște fericirea. Această rugăciune și această dorință naturală pot fi așa de puternice și într-un om care se roagă lui Dumnezeu, astfel încât cuvintele rugăciunii pe care le rostește gura lui nu pot fi auzite. Câteodată, Dumnezeu nu poate auzi rugăciunea venită de pe buzele tale fiindcă dorințele inimii tale după lumea aceasta sunt mai puternice și mai zgomotoase decât rugăciunea ta.

Viața exercită o mare influență asupra rugăciunii. O viață lumească, o viață trăită pentru sine fac rugăciunea să fie fără putere și fac ca răspunsul să fie imposibil. În cazul multor creștini, există un conflict între viața și rugăciune, și viața este cea care domină. *Dar și rugăciunea poate exercita o influență mare asupra vieții.* Dacă mă dăruiesc total lui Dumnezeu în rugăciune, atunci rugăciunea poate domina viața cărnii și păcatul. Întreaga viață poate fi adusă sub controlul rugăciunii. Rugăciunea poate schimba și înnoi viața întreagă, fiindcă rugăciunea Îl cheamă și Îl primește pe Domnul Isus și pe Duhul Sfânt ca să purifice și să sfințească viața.

Mulți cred că trebuie, având în vedere viața lor spirituală deficitară, să se străduiască să se roage mai mult. Ei nu înțeleg că doar atunci când viața spirituală este întărită, poate viața de rugăciune să crească. Rugăciunea și viața sunt inseparabile. Ce crezi tu? Ce anume are mai mare influență asupra ta: rugăciunea de cinci sau zece minute, sau o zi întreagă petrecută în dorințele după această lume? Să nu te surprindă dacă rugăciunile tale nu primesc răspuns. Motivul poate fi ușor dedus: viața și rugăciunea ta sunt în conflict una cu cealaltă; inima ta este mai

devotată vieții decât rugăciunii. Învăță această mare lecție: rugăciunea trebuie să domnească asupra vieții. Ceea ce cer de la Dumnezeu în rugăciune nu poate fi decis în cinci sau zece minute. Trebuie să învăț să spun: „M-am rugat din toată inima.” Ceea ce doresc din partea lui Dumnezeu trebuie să îmi umple inima întreaga zi; doar așa se poate deschide calea pentru a primi un răspuns.

Oh, sfințenia și puterea rugăciunii, dacă ea pune stăpânire pe inimă și pe viață! Doar ea ne ține în părtășie constantă cu Dumnezeu. Putem spune cu adevărat: „Pe Tine Te aștept toată ziua.” Să fim atenți nu doar la timpul pe care îl petrecem cu Dumnezeu în rugăciune, ci și la puterea prin care rugăciunea noastră pune stăpânire pe întreaga noastră viață.

11. Perseverența în rugăciune

Petru a spus: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese” (Fapte 6:2). Pentru această îndatorire au fost aleși diaconii. Acest cuvânt al lui Petru se aplică oricând și tuturor celor care sunt puși deoparte ca slujitori. „Ne vom dedica constant rugăciunii și slujirii Cuvântului.” Dr. Alexander Whyte, într-o predică, a spus: „Mă gândesc adeseori, când îmi primesc corect și la timp salariul, când diaconii și-au îndeplinit cu credincioșie partea lor, dacă eu am fost credincios în ce privește partea mea – dacă am perseverat în rugăciune și în slujirea cu Cuvântul?” Un alt slujitor a spus: „Cât de surprinși ar fi oamenii dacă aş propune să îmi împart timpul în mod egal între acestea două – o jumătate dedicată rugăciunii și cealaltă jumătate dedicată slujirii cu Cuvântul?”

Să observăm ce însemna perseverența în rugăciune în cazul lui Petru. El s-a urcat pe acoperiș să se roage. Acolo, în rugăciune, a primit instrucțiuni cerești cu privire la lucrarea lui printre păgâni. Acolo a primit mesajul pentru Corneliu. Acolo Duhul Sfânt i-a spus: „Scoală-te, coboară-te și du-te cu cei trei fără șovăire.” Și de acolo s-a dus la Cezareea, unde Duhul a fost turnat pe neașteptate peste acei păgâni. Toate acestea s-au întâmplat ca să învățăm că, prin rugăciune, Dumnezeu ne va da învățătura Duhului Lui Cel Sfânt ca să înțelegem voia Lui, ca să știm

cu cine trebuie să vorbim, ca să ne dea asigurarea că Duhul Lui va face Cuvântul Lui puternic prin noi. Te-ai gândit vreodată sincer de ce ai un salariu și o biserică căreia îi slujești și de ce ești eliberat de nevoia de a urmări lucrurile pământești? Pentru ca să continui să te rogi și să slujești cu Cuvântul. Acestea vor fi înțelepciunea și puterea ta. Acestea vor fi secretul unei slujiri binecuvântate a Evangheliei.

Nu este de mirare că ne plângem de o viață spirituală ineficientă în slujire și în cadrul congregației, atunci când ceea ce este de o importanță majoră, și anume perseverența în rugăciune, nu deține primul loc.

Petru a putut vorbi și acționa cum a făcut-o pentru că el era plin de Duhul. Să nu ne mulțumim cu nimic mai puțin decât cu o supunere din toată inima față de Duhul, lăsându-L să fie Conducător și Domn al vieților noastre. Doar aceasta ne va ajuta. Atunci vom putea spune, pentru prima dată: „Dumnezeu ne-a și făcut în stare să fim slujitori.”

12. Carnal sau spiritual?

Există o mare diferență între aceste două stări, care este prea puțin înțeleasă și băgată în seamă. Creștinul care umblă în Duhul și care și-a răstignit carnea este un creștin spiritual (Galateni 5:24). Creștinul care umblă în carne și care dorește să îi facă pe plac cărnii este un creștin carnal (Romani 13:14). Galatenii, care începuseră în Duhul, au ajuns să umble în carne. Însă printre ei se aflau și câțiva membri spirituali, care, cu umilință, au fost capabili să-i readucă din rătăcirea lor pe cei rătăciți.

Ce diferență între creștinul carnal și cel spiritual (1 Corinteni 3:1-3)! În creștinul carnal s-ar putea să existe multă religiozitate și mult zel pentru Dumnezeu și pentru slujirea Lui. Dar toate acestea sunt făcute în mare parte prin puterea umană. Pe de altă parte, la creștinul spiritual există o supunere totală față de conducerea Duhului Sfânt, un simț profund al slăbiciunii și o dependență totală de lucrarea lui Cristos – este o viață de părtășie necurmată cu Cristos, realizată de Duhul.

Cât de important este pentru mine să descopăr și să recunosc deschis înaintea lui Dumnezeu dacă sunt spiritual sau carnal! Un slujitor poate

fi foarte credincios în învățătura lui, zelos în slujirea lui și, totuși, în bună parte să fie așa în puterea înțelepciunii și zelului uman. Unul dintre semnele acestui lucru este acela că există puțină plăcere sau perseverență în părtășia cu Cristos prin rugăciune. Dragostea pentru rugăciune este unul dintre semnele Duhului.

Ce mare schimbare este necesară pentru un creștin care, în mare parte, este carnal ca să devină unul cu adevărat spiritual! La început, el nu înțelege ce anume trebuie să se întâmple sau cum se va realiza aceasta. Cu cât adevărul e mai clar pentru el, cu atât va fi mai convins că lucrul acesta este imposibil *dacă nu îl face Dumnezeu*. Totuși, pentru a crede cu adevărat că Dumnezeu îl va face este nevoie de rugăciune sinceră. Retragerea în tăcere și meditația sunt indispensabile, alături de moartea încrederii în sine. Dar, de-a lungul acestui drum, vine și credința în faptul că *Dumnezeu poate, Dumnezeu vrea și că Dumnezeu o va și face*. Sufletul care se agață cu toată puterea de Domnul Isus va fi călăuzit de Duhul la această credință.

Cum vei putea să spui altora: „Nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Cristos” (1 Corinteni 3:1)? Este imposibil dacă tu însuți nu ai experimentat trecerea de la o stare la alta. Dar Dumnezeu te va învăța. Perseverează în rugăciune și în credință.

13. George Müller

Așa cum Dumnezeu l-a oferit creștinilor din toate timpurile pe apostolul Pavel drept exemplu de viață de rugăciune, tot așa El oferă exemplul lui George Müller în aceste zile, ca o dovadă minunată pentru Biserica Lui că El încă ascultă rugăciunile. Dumnezeu nu doar i-a dat în timpul vieții sale peste un milion de lire sterline ca să sprijine orfelinele lui, ci, de asemenea, Müller a declarat că a crezut că Domnul i-a dat, ca răspuns la rugăciunile sale, peste 30.000 de suflete. Și acestea nu erau doar dintre orfani, ci și dintre alții pentru care el s-a rugat cu credințioșie (în unele cazuri peste 50 de ani), având credința fermă că ele vor fi mântuite.

Când a fost întrebat pe ce se baza atunci când afirma aceasta, răspunsul lui a fost: „Există cinci condiții pe care întotdeauna mă străduiesc să le împlinesc și pe baza cărora am siguranța unui răspuns la rugăciunea mea:

1. Nu mă îndoiesc deloc, pentru că sunt încredințat că este voia lui Dumnezeu ca ei să fie mântuiți, întrucât El dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului (1 Timotei 2:4); și avem asigurarea că, „dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5:14).

2. Nu am stăruit niciodată pentru mântuirea lor în numele meu, ci în Numele prețios al Domnului Isus și doar pe baza meritelor Lui (Ioan 14:14).

3. Întotdeauna am crezut ferm în disponibilitatea lui Dumnezeu de a-mi asculta rugăciunile (Marcu 11:24).

4. Nu știu să fi cedat în mod conștient vreunui păcat, pentru că, „dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18).

5. Am perseverat în rugăciunea cu credință mai mult de 52 de ani pentru unii și voi continua până când va veni răspunsul: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El...? (Luca 18:7).

Cugetă la aceste lucruri și practică rugăciunea potrivit cu aceste reguli. Lasă ca rugăciunea să nu fie doar rostirea dorințelor tale, ci și o părtășie cu Dumnezeu, până când cunoști, prin credință, că rugăciunea îți este ascultată. Calea pe care a umblat George Müller este calea nouă și vie spre Tronul Harului, care este deschisă pentru noi toți.

14. Hudson Taylor

Când Hudson Taylor, tânăr fiind, s-a predat fără rezerve lui Dumnezeu, a venit peste el o convingere puternică că Dumnezeu avea să îl trimită în China. Citise despre George Müller și cum Dumnezeu îi răspunsese la rugăciuni atât pentru propriile lui nevoi, cât și pentru cele ale orfanilor. Atunci a început să Îl roage pe Dumnezeu să îl învețe și pe el cum să se încreadă în El. A simțit că dacă voia să plece în China cu o astfel de credință, mai întâi trebuia să înceapă să trăiască prin credință

în Anglia. I-a cerut lui Dumnezeu să îi dea putere să facă asta. El deținea o slujbă ca asistent medical și L-a rugat pe Dumnezeu să îl ajute să nu ceară el salariul, ci să îl lase pe Dumnezeu să miște inima doctorului ca să îl plătească la momentul potrivit. Doctorul era un om cu inimă bună, dar era foarte dezordonat în ceea ce privea plata. Lucrul acesta l-a costat mult pe Taylor; a avut multă luptă în rugăciune, pentru că el credea, ca și George Müller, că versetul „Să nu datorați nimănui nimic” trebuia interpretat literal și că nu trebuia să facă datorii.

Așa a învățat el această mare lecție, *de a mișca inima oamenilor cu ajutorul lui Dumnezeu* – un gând cu o semnificație profundă, care mai târziu a devenit o binecuvântare nespuse de mare pentru el în slujirea lui în China. Pentru convertirea chinezilor, pentru trezirea creștinilor în privința sprijinirii financiare a lucrării, pentru găsirea de misionari capabili, care să se conducă după acest principiu al credinței, el a crezut că *trebuie să aducem la cunoștința lui Dumnezeu dorințele noastre în rugăciune și apoi să ne bazăm pe Dumnezeu că va mișca oamenii să facă ceea ce El vrea ca ei să facă.*

După ce a petrecut câțiva ani în China, el s-a rugat lui Dumnezeu să îi dea 24 de misionari, câte doi pentru fiecare dintre cele 11 provincii și pentru Mongolia, fiecare dintre aceste provincii având milioane de suflete și niciun misionar. Dumnezeu a făcut lucrul acesta. Dar nu exista nicio societate care să îi trimită. El învățase, într-adevăr, să se încreadă în Dumnezeu cu privire la propriile lui nevoi, dar el nu a îndrăznit să ia asupra lui responsabilitatea celor 24, dacă aceștia nu aveau suficientă credință. Lucrul acesta i-a cauzat un puternic conflict interior, într-atâta încât s-a îmbolnăvit foarte tare.

În cele din urmă a văzut că Dumnezeu Se putea îngriji de cei 24 la fel de ușor cum Se îngrijea de el. Și-a asumat deci această sarcină cu o credință plină de bucurie. Prin multe încercări severe ale credinței, Dumnezeu l-a călăuzit să se încreadă complet în El. De-a lungul timpului, numărul celor 24 a crescut până la 1.000 de misionari care se sprijineau în totalitate pe Dumnezeu pentru nevoile lor. Multe alte societăți misionare au recunoscut cât de mult au învățat de la Hudson Taylor, un om care a afirmat și a trăit în conformitate cu această regulă. *Credința se poate baza pe Dumnezeu ca El să miște oamenii să facă ceea ce copiii Lui îi cer în rugăciune.*

Citește cartea *Hudson Taylor* de Dr. și D-na Howard Taylor. Vei găsi în ea o comoară de gânduri spirituale și experiențe în ceea ce privește o părtășie strânsă cu Dumnezeu în Camera interioară și în lucrarea misionară.

15. Lumina din camera interioară

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” (Matei 6:6)

Domnul nostru a vorbit despre rugăciune ipocriților care doreau să fie văzuți de oameni și, de asemenea, despre rugăciunea păgânilor care se încredeau în mulțimea de cuvinte rostite. Ei nu au înțeles că rugăciunea nu are nicio valoare dacă nu este adresată unui Dumnezeu personal, care vede și aude. În acest pasaj, Domnul nostru ne învață o lecție minunată în ceea ce privește binecuvântarea inestimabilă pe care creștinul o poate avea în Camera lui interioară. Dacă vrem să înțelegem lecția bine, trebuie să observăm lumina pe care o răspândește Camera interioară asupra

1. *Dragostei minunate a lui Dumnezeu.* Gândește-te la Dumnezeu, la măreția Lui, la sfințenia Lui, la gloria Lui nespusă, și apoi la privilegiul inestimabil la care își invită copiii: fiecare dintre ei, indiferent cât de păcătos și de slab ar fi, poate avea acces la El în orice clipă și poate vorbi cu El atâta timp cât dorește. Dacă un copil al Lui pășește în Camera interioară, Dumnezeu este gata să se întâlnească cu el, să aibă părtășie cu el, să îi ofere bucuria și puterea de care are nevoie; are siguranța vie în inima lui că Dumnezeu este cu el și că îi va purta de grijă în toate. Mai mult, El promite că va îmbogăți viața lui exterioară și munca lui cu acele lucruri pe care el le-a cerut în ascuns. Nu ar trebui noi să strigăm de bucurie? Ce onoare! Ce mântuire! Ce revărsare de binecuvântare pentru fiecare nevoie!

Se poate ca cineva să fie într-un necaz foarte mare sau să fi căzut în cel mai grav păcat, sau se poate ca, în viața lui de zi cu zi să dorească o binecuvântare temporală sau spirituală; poate dorește să se roage pentru

sine sau pentru cei din familia lui sau poate pentru congregația sau biserica din care face parte; poate chiar să devină un mijlocitor pentru întreaga lume – promisiunea pentru Camera interioară acoperă totul: „Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

Putem afirma că nu există loc mai atractiv în această lume pentru un copil al lui Dumnezeu ca și Camera interioară, unde prezența lui Dumnezeu este promisă și unde poți avea părtășie nestingherită cu Tatăl. Nimic nu se poate compara cu această promisiune; nici bucuria unui copil de pe acest pământ când se bucură de dragostea tatălui; nici bucuria unui prieten atunci când își întâlnește binefăcătorul iubit; nici bucuria unui slujitor care are acces liber la rege și poate sta cu el oricât timp dorește. În Camera interioară poți sta de vorbă cu Dumnezeu cât timp dorești și cât de intim vrei și te poți baza pe prezența și părtășia Lui.

Oh, ce dragoste minunată a lui Dumnezeu reflectată în darul unei Camere interioare sfințite printr-o astfel de promisiune! *Să mulțumim lui Dumnezeu în fiecare zi pentru ea*, considerând-o darul dragostei Lui minunate. În această lume păcătoasă, El nu ar fi putut crea ceva mai potrivit pentru nevoile noastre – un izvor de binecuvântare negrăită.

2. *Păcătoșenia adâncă a omului*

Am putea crede că fiecare copil al lui Dumnezeu ar profita cu bucurie de o astfel de invitație. Dar care este oare răspunsul? Din păcate, rugăciunea din Camera interioară este, în general, neglijată de cei care se numesc credincioși. Mulți nu se folosesc de ea; ei merg la biserică, Îl mărturisesc pe Cristos, dar știu prea puțin despre relația personală cu Dumnezeu. Mulți se folosesc doar puțin de ea, mai mult în grabă și din obișnuință sau pentru că vor să își liniștească conștiința; așadar, ei nu pot vorbi despre nicio bucurie sau binecuvântare rezultate din ea. Și ce este mai trist este faptul că mulți care cunosc din binecuvântarea ei mărturisesc că știu puțin despre părtășia devotată, regulată și fericită cu Tatăl, în fiecare zi, lucru care este la fel de necesar ca și pâinea de fiecare zi.

Oh, ce anume face ca această Camera interioară să fie așa de lipsită de putere? Nu este cumva păcătoșenia profundă a omului și repulsia naturii căzute față de Dumnezeu, *care fac ca lumea să pară mai atractivă decât faptul de a fi în singurătate cu Tatăl Ceresc?*

Nu cumva se datorează faptului că acești creștini nu cred Cuvântul lui Dumnezeu, potrivit căruia „carnea” care este în ei este în dușmănie cu Dumnezeu, și că ei umblă prea mult „după carne”, așa că Duhul nu îi poate întări pentru rugăciune? Nu cumva creștinii lasă ca Satan să îi lipsească de folosirea acestei arme a rugăciunii, așa încât ei nu au putere să-l biruiască? Oh, ce adâncă este păcătoșenia omului! *Nu este nicio dovadă mai mare decât această nesocotire a dragostei negrăite care ne-a dăruit Camera interioară.*

Și ce este și mai trist este că până și slujitorii lui Cristos admit că știu că se roagă prea puțin. Cuvântul le spune că unica lor putere stă în rugăciune: doar prin aceasta, dar în mod sigur prin aceasta, pot fi ei îmbrăcați cu putere de sus ca să își facă lucrarea. Dar se pare că puterea lumii și carnea i-au fermecat. Poate că ei au dedicat timp slujirii și poate că au manifestat sârguință în slujire, dar au neglijat ceea ce este cel mai necesar și astfel nu există dorință pentru rugăciune sau putere în ea pentru ca să poată obține darul indispensabil al Duhului Sfânt, care face ca lucrarea lor să fie roditoare. Doamne, dă-ne har să înțelegem, în lumina Camerei interioare, adâncimea naturii noastre păcătoase!

3. *Harul glorios a lui Isus Cristos*

Atunci nu există nicio o speranță de schimbare? Trebuie să fie întotdeauna așa? Sau există o cale de a restabilire? Mulțumim lui Dumnezeu că există!

Omul prin care Dumnezeu ne-a făcut cunoscut mesajul Camerei interioare nu este altcineva decât Domnul nostru Isus Cristos care ne mântuiește de păcatele noastre. El poate și vrea să ne elibereze de păcat, și cu siguranță o va face. El nu S-a angajat să ne răscumpere doar din toate păcatele noastre și să ne lase să ne ocupăm prin propriile puteri de păcatul lipsei de rugăciune. Nu. Și în cazul acesta, noi putem veni la El și să strigăm: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” „Doamne, cred, ajută necredinței mele!”

Vrei să știi cum poți experimenta această eliberare? Doar prin bine-cunoscuta cale pe care trebuie să o urmeze orice păcătos ca să vină la Cristos. Începe prin a recunoaște, prin a mărturisi înaintea Lui, ca un copil, într-un mod simplu, păcatul neglijenței și al necinstirii Camerei interioare. Pleacă-te înaintea Lui cu pocăință și rușine. Spune-I că inima

ta te-a înșelat, făcându-te să crezi că tu te poți ruga așa cum trebuie. Spune-I că, prin slăbiciunea „carnii”, prin puterea lumii și a încrederii în sine, ai fost dus în rătăcire și că tu nu ai putere să procedezi mai bine. Fă aceasta cu toată inima. Tu nu poți să îndrepti lucrurile prin hotărâre și efort propriu.

Vino cu păcatul și slăbiciunea ta în Camera interioară și începe să *îi mulțumești lui Dumnezeu așa cum nu ai mai făcut-o înainte*. Va fi posibil pentru tine să stai de vorbă cu Tatăl, prin harul Domnului Isus, așa cum ar trebui să o facă un copil. Predă-I Domnului Isus tot păcatul și durerea ta, precum și viața și voința ta, pentru ca El să te poată curăți, să te ia în stăpânirea Lui pe tine și să domnească în viața ta.

Chiar dacă inima ta este rece și moartă, perseverează în exersarea credinței că Cristos este un Mântuitor atotputernic și credincios. Eliberarea va veni; poți să fii sigur de asta. Așteapt-o și vei începe să înțelegi că ea, Camera interioară, este manifestarea harului glorios al Domnului Isus, care face posibil ca tu să faci ceea ce nu poți face de unul singur; adică, să fii în părtășie cu Dumnezeu și să experimentezi faptul de a primi dorința și puterea care te ajută în umblarea cu Dumnezeu.